

berettigelse i denne, saaledes maa det ogsaa fremhæves, at selv om Forsørgelsesrettens Erhvervelse betinges af et langvarigt Dphold paa Kommunens Territorium, vil det dog jævnlig blive den Kommune, hvori den Trængendes Fødested ligger, der vil komme til at overtage hans Forsørgelse. Som en supplerende Regel maatte det nemlig ordentligvis følges, at naar den Trængende ikke ved Dphold har vundet Forsørgelsesret i en Kommune, bliver hans Forsørgelse at overtage af den Kommune, hvor hans Fødested er beliggende. Den Befolkning, der kommer til at falde Fattigvæsenet til Byrde, er imidlertid hyppig af en mere omslappende Natur, saa at den ikke kan have Leilighed til ved langvarige Dphold at vinde Forsørgelsesret i en Kommune; og selv i de Tilfælde, hvor en Person, om hvem det kan befrygtes, at han kan blive trængende, har indrettet sig paa at tage et blivende Dphold i en Kommune, vil han vanskeligt kunne modstaa de Bestræbelser, der af Kommunens Beboere maatte blive gjort for itide at fjerne ham fra denne, for at ikke Byrden ved hans Forsørgelse skal komme til at paahvile dem. Naar det herefter maatte antages, at en Ordning, hvorefter der til Forsørgelsesrettens Erhvervelse kræves et langvarigt Dphold, dog vilde lede til, at det faktisk blev Fødekommunen, der i Reglen kom til at bære Byrden ved den Trængendes Forsørgelse, ansaas det for heldigere ikke at opstille Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Dphold som Hovedreglen, men derimod i saa Henseende at lægge Vægten paa Fødestedet. En saadan Ordning antoges ogsaa at ville anbefale sig af praktiske Hensyn, idet den formentlig vilde medføre, at Antallet af de nu saa hyppig forekommende indviklede Spørgsmaal om, hvor en Person er forsørgelsesberettiget, vilde formindres, og at de demoraliserende Transaktioner, der nu under allehaande Former anvendes for at vælte Forsørgelsesbyrden fra den ene Kommune over paa den anden, vilde bortfalde, ligesom den ogsaa i det Store taget vilde lægge et forholdsmæssigt Antal Fattige paa Landet, og derved forhindre, at Kjøbstadkommunerne lige overfor Landkommunerne overbebyrdes med Fattige, og endelig vilde indeholde en stærk

Opfordring for Kommunerne, der vidste, at de i samme fødte Personer i Trængstilsælde vilde falde dem selv til Byrde, til itide at virke for, at Trængen ikke kom til at indtræde, ved efter Gyne at sørge for deres Opdragelse og Uddannelse paa en saadan Maade, at de i Tiden kunde blive nyttige Medlemmer i Samfundet, der kunde ernære sig uden at besvære Fattigvæsenet.

Det af Landstinget vedtagne Forslag fastholdt imidlertid som Hovedregel Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Dphold, idet Forslaget i saa Henseende, dog med visse Modifikationer, sluttede sig til den gjældende Lovgivnings Bestemmelser jfr. bemeldte Forslags § 18, hvorefter den til Fattighjælp Trængende skulde have Forsørgelsesret i den Kommune, i hvilken han efter opnaaet Attenaarsalder senest har haft 5 Aars frivilligt og uafbrudt fast Dphold uden i den Tid at have nydt fast Fattigunderstøttelse. Dog skulde Dpholdet i en Kommune ikke anses som afbrudt ved en Fraværelse, som ikke har vedvaret længere end 4 Maaneder, eller ved flere Fraværelser, som tilsammenlagte ikke udgjøre 4 Maaneder i Kalenderaaret, selv om Fraværelsen har været forbunden med Opgivelse af Bopæl.

I nærværende Lovforslags § 18 har man nu foreslaaet Forholdet ordnet saaledes, at Forsørgelsesret erhverves i en Kommune ved 15 Aars frivilligt, uafbrudt og selvstændigt Dphold i samme. Etgeoverfor den Modstand, der blev reist imod Regjeringens tidligere Forslag om Forsørgelsesbyrdens Henlæggelse til Fødestedet, har man nemlig ikke troet med nogen Nytte at kunne fastholde dette Forslag, og man har, som alt ovenfor berørt, ei heller kunnet finde overveitende Betænkelse ved ogsaa fremdeles at knytte Forsørgelsesrets Erhvervelse til Dpholdet i en Kommune, naar det kun, som ogsaa af Kjøbstadkommissionen i sin Tid foreslaaet, herfor gjøres til Betingelse, at Dpholdet skal være forfat i et betydeligt længere Tidsrum end det Femaar, der nu udtræves. Den af Landstinget vedtagne Bestemmelse om, at Dpholdet i en Kommune ikke anses som afbrudt ved en Fraværelse, som ikke har vedvaret længere end 4 Maaneder, eller ved flere Fraværelser, som tilsammen ikke ud-